

Április

A hó és hét napjai	Róm. kat. naptár	Protestáns naptár	Nap		Hold		Izraelita naptár
			kelte ó. p.	nyug. ó. p.	kelte ó. p.	nyug. ó. p.	
1 Csütörtök	Hugó pk.	Hugó	5 40	18 29	—	7 42	20
2 Péntek	Paulai F. †	Aron	5 38	18 31	0 16	8 30	21
3 Szombat	Rikárd pk.	Kereszt.	5 36	18 32	1 03	9 26	22
4 Vasárnap	C1. Feh.-vas.	C1. Izidor	5 34	18 33	1 43	10 30	23
5 Hétfő	*Cy. o. B. A.	Vince	5 32	18 34	2 18	11 40	24
6 Kedd	Cölesztin p.	Cölesztin	5 30	18 36	2 48	12 53	25
7 Szerda	Herm. József	Herman	5 28	18 37	3 15	14 10	26
8 Csütörtök	Dénes pk.	Lidia	5 26	18 39	3 41	15 29	27
9 Péntek	Konrád †	Erhardt	5 24	18 40	4 05	16 51	28
10 Szombat	Ezekiel	Zsolt	5 22	18 42	4 31	18 17	29
11 Vasárnap	C2. Miseric.	C2. Leó	5 21	18 42	5 01	19 43	30
12 Hétfő	Gyula p.	Gyula	5 19	18 44	5 34	21 09	1
13 Kedd	Hermenegild	Ida	5 17	18 45	6 15	22 30	2
14 Szerda	Sz. József o.	Tibor	5 14	18 47	7 04	23 40	3
15 Csütörtök	Anasztázia	Atala	5 12	18 48	8 04	—	4
16 Péntek	L. B. József †	Lambert	5 10	18 50	9 10	0 36	5
17 Szombat	Anicét	Anicét	5 09	18 51	10 21	1 20	6
18 Vasárnap	C3. Jubilate	C3. Ilma	5 07	18 52	11 33	1 52	7
19 Hétfő	Emma	Kocsárd	5 05	18 54	12 43	2 18	8
20 Kedd	Tivadar hv.	Tivadar	5 03	18 55	13 52	2 38	9
21 Szerda	P. Konrád	Anzelm	5 01	18 57	14 58	2 57	10
22 Csütörtök	Szót. és Káj.	Szótér	4 59	18 59	16 04	3 14	11
23 Péntek	Béla pk. vt. †	Béla	4 58	19 00	17 08	3 32	12
24 Szombat	György vt.	György	4 57	19 01	18 12	3 50	13
25 Vasárnap	C4. Cantate	C4. Márk	4 55	19 02	19 15	4 11	14
26 Hétfő	Kilit és Mar.	Ervin	4 53	19 04	20 17	4 36	15
27 Kedd	K. Péter et.	Arisztid	4 51	19 06	21 16	5 05	16
28 Szerda	Kereszt Pál	Valéria	4 48	19 07	22 10	5 42	17
29 Csütörtök	Péter vt.	Albertina	4 48	19 08	22 59	6 27	18
30 Péntek	S. Katalin †	Katalin	4 47	19 09	23 41	7 20	19

Időjárás Herschel szerint: Eleje esős, szeles. 4—10. gyakori eső. 11—16. napsütés, hideg szelekkel váltakozik. 17—24. szeles. Azután kellemesebb.

A szokás hatalma

(Kép szöveg nélkül.)

Házassághözvetítőnél

— Szóval saját háza is van a menyasszonyjelöltnek? És hogy néz ki? Milyen a külseje? Nincs valami különös hibája?
— Ó, dehogyan, az idén újra festették.

Kedves kilátások

— Ne haragudj, Károly, de kérdelem, emlékszel-e, hogy száz pengőmmel tartozol?
— Én ne emlékeznek?! Holtom napjáig nem fogom elfelejteni.

Logika

— Feltétlenül férjhez megyek, ha huszonöt éves leszek.
— És ha nem akad kérőd huszonöt éves korodban?
— Akkor mindaddig huszonöt éves leszek, amíg meghérik a kezemet!

Kisautó

— Hallja, menjen már odébb, mert jelölök!

Háztartás

— Hallom, tegnap este új háztartási alkalmazottad érkezett? Hogyan vált be?
— Kérlek, már el is utazott a ma esti vonattal.
— Miért?
— Mert a déli vonatról már lekészt.

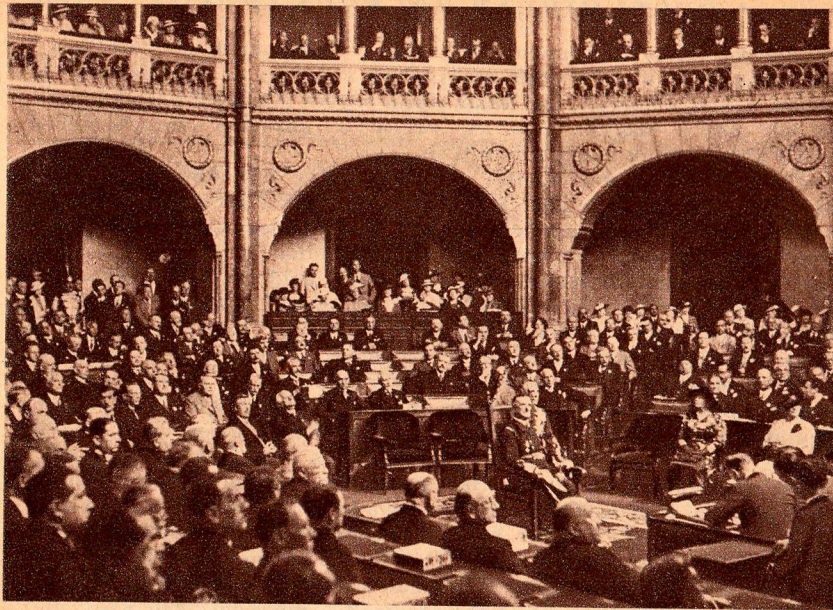
Irodában

— Kitti, egyre jobban kialakul bennem a vélemény, hogy maga egészen olyan, mint a milói Vénusz.
— De igazgató ur...
— Igen, az se tudott gépen írni.

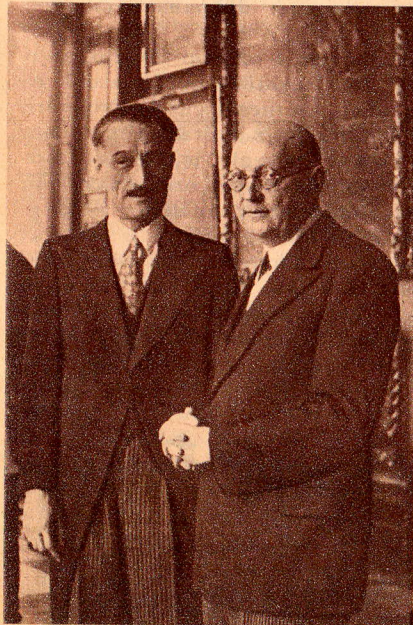
Nem gyereknek való

— Mondd, papa, igaz az, hogy ha egy férfi nem nőül meg, akkor agglégény a neve?
— Igen, fiacskám.
— És hogy nevezik azután, amikor már megnősült?
— Te még gyerek vagy ahhoz, hogy megmondjam!

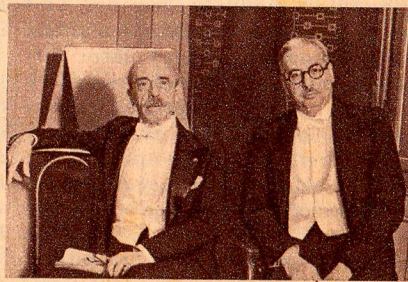

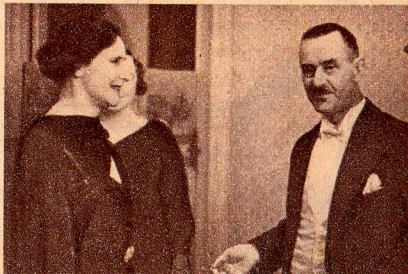
Az Interparlamentáris Unió értekezletének ünnepélyes megnyitása a képviselőház üléstermében 1936 július 3-án. A kormányzótól jobbra a miniszteri bársonyszékekben: Augusztina kir. hercegnő és Horthy Miklósné.

A Szellemi Együttműködés budapesti kongresszusáról (1936 június 3). Bonnet és Duhamel, a Francia Akadémia tagja.

Paul Valéry, a Szellemi Együttműködés budapesti kongresszusának elnöke, Praznovszky Ivánnal

Thomas Mann Bethlen Margit grófnővel beszélget a Szellemi Együttműködés teáján.

ERDÉLY, DÉLVIDÉK, VAJDASÁG IRÓI ÉS KÖLTŐI

NYIRÓ JÓZSEF (SZÉKELYUDVARHELY)

ERDÉLY

A falu határában halott embert találtak. Ott feküdt a réti ösvény mellett a Gyerkó nagy eserfája alatt a fűben. Idegen, ki tudja, hova való tekergő, vándorféle lehetett. Írás nem volt nála, a nevét nem lehetett megállapítani, a gunyája nem mondott semmit, csak annyit, hogy szegény ember lehetett, ki mezitláb róttá az országot.

Gyerkó maga találta meg, mikor hajnalosan nekifogott, hogy a fűvet lekasálja a tagon.

— Hé, atyafi! — kiáltott rá. — Ki az Isten engedte meg, hogy összegyurja a fűvet? Eltakarodjék, amíg jó dolga van!

Az ember nem mozdult. Gyerkó mérgében kaszával ment reá és akkor látta, hogy már meg van meredve, a szeme fel van akadva, szája lefittyenve, arca sárga és megütötte a harmat, féllába pedig úgy dermedt meg, ahogy kinjában, vagy álmában felhuzta.

— No, ez csinált nekem elég bajt! — döbönt meg.

Tudta, hogy kijön a komisszió, a csudájára kigyül a falu, összegázolják a fűvet, őt is kihallgatják s ebben a nehéz világban a falunak kell eltemettetnie.

Mi a fenének kellett éppen itt megmurálnia!

Sokat nem teketóriázott, hanem karjaiba kapta a halottat, szépen átvitte a patakon a szomszéd falu határába, amelyik éppen a patakon túl kezdődött.

— Lássá Mátéfalva, hogy mit csinál vele! Most ugyanis a rományoké a világ... Hátha hozzájuk tartozik.

Mátéfalva ugyanis román község.

— No, ezt jól eligazítottam! — kacagott magában Gyerkó s hozzáfogott a kaszáláshoz.

Vágott egy rendet s mikor a végére ért, felvett egy marok fűvet, végigtörülte a kaszát, de a szeme csak ott járt a tulsó parton. Valami odahuzta a halotthoz és nem érezte jól magát. Valami nem volt rendben a bensejében. Valami borzongatta. Ahova csak nézett, mindenütt a halottat látta kiterítve maga előtt olyan valóságosan, hogy kétszer is vissza kellett rántania a kaszát, nehogy belevágjon a holttestbe. Így ködös szemmel valahogy végigkinlódott még két rendet és felegyenesedett, hogy kaszát fenjen. A fenkő azonban akkorát csattant az acélon, hogy ijedten rezzent össze tőle és nem merte tovább fenni a kaszát.

— Nem kellett volna a halotthoz nyulnom, — mormogta — ott egye a fene a fűvet!

Mereven átnézett a patakon. A halott arca szembenézett vele. Hirtelen lekapta a sapkáját, hogy megtisztelje vele az emléket. Ettől kissé megkönnyebbült.

— Vajjon ki lehet? — jutott eszébe. — Hátha felesége, gyermekei voltak, akik — ki tudja hol — aggodva várják vissza. Szegény ember, akárc! — esett meg a szive rajta.

— Vedd fel a fekete gunyádot, asszony! — parancsolta Gyerkó a feleségének — s ülj oda, hogy legyen szegénynek valakije!

Igy kölcsönzött feleséget a halottnak. Maga is megállott gyászolónak a tulsó oldalon. Voltak, kik megrestellették magukat s melléje húzódtak. A vén Pétör Mózsi mintha a halott apja lett volna. Antal Andrásné, az öreg süket asszony az anyja képiben siratta.

— Nem elég! — rendelkezett Gyerkó. — Hátha gyermekei is voltak? . . .

— Tiszta igaz!

Hogy ez nem jutott eszükbe!

Két fiucsokát s két leánykát odaültettek a lábához.

Igy kivolt a család.

Siratták is tisztességesen.

— Igen de ki temeti? — jutott eszükbe.

Erre mindenki kíváncsi volt. Egyik pap se vállalta, mert senki se tudta a vallását. Sem a katolikus, sem a református, sem az unitárius. Ezen megütköztek az emberek, mert akárki volt, szentetlenül földbe nem vethetik, mint az állatot.

Mire azonban a gyűlöt elharangozták, mind a három pap ott volt a holttestnél.

— Hátha katolikus volt? — mondoma a katolikus pap.

— Hátha református volt? — tűnődött a református pap.

— Hátha unitárius volt? — aggódott az unitárius pap.

Szép sorjában mind a hárman elvégezték a ceremóniát.

A katolikus megszentelte, a református elprédikálta, az unitárius elkönyörögte, a falu megsiratta. Szem szárazon nem maradt.

A sírnál is megadták neki a tisztességet.

Ügyesen belapátolták s szép dombot vertek fölibe.

— Isten nyugtasson, földi! — bucsuztak el tőle az emberek barátságosan.

Csak éppen tort nem csináltak, mert nehéz az élet s bár nekünk legyen, amit együnk.

Csak az üdöt megtartaná az Isten, hogy legalább a szénát — ami kiesi lett — bétakarithassuk! . . .

REMÉNYIK SÁNDOR (Kolozsvár)

ÖSSZE NE TÉVESSZETEK VÉLE

A verspillangó felrepült.

Tágul a kék ég körülötte.

Mint a báb: bámulok utána —

Báb-életét szétfeszítette.

A verspillangó felrepült,

Engem üresen hagyott s holtan.

Meg kell nyugodnom: nem szülője,

Csak eszköze és burka voltam.

Össze ne tévezzetek véle:

Ő immáron a napsugáré.

Hernyó-jarmában, báb-alakban

Én maradok a föld poráé.

Misztikus vándor: megszáll engem,

Csal, mintha magzatommá válna,

Aztán göggel lendíti szárnyát

Egy fölényesebb, más világba.

És mégis jó, hogy háza voltam,

Egy darabig eszköze, őre —

S jó a bábnak, ha néha-néha

Hall egy virágtól hirt felőle.

TAMÁSI ÁRON (KOLOZSVÁR)

TÖBBET ÉSSZEL, MINT ERŐVEL

A csendes és szomorú szobában, mialatt az óra apró ketyegéseivel kis szegeket ver az időbe, elgondolkozom Lőrincen, az Ábel testvérin. És számbaveszem, hogy vajjon kik és hányan lehetnek, akik még emlékeznek reá!

Bizonyos, hogy a szabad természet madarai elsőnek tudnák elmondani, hogy tavaly nyáron mily dallamosan füttyörészett ez a mókás fiú, amikor csunya bottal a keziben és idős tarisznyával a vállán, a város felé vette az útját. Az országút is jól emlékezhetik hosszu lábaira, melyeken könnyedén és kiméletesen tudott a világba menni.

De én még a madaraknál és az országutnál is jobban emlékszem mindenre, mert az Isten megbízott volt, hogy Lőrincet mindig szemmel tartsam. Ennek a szoros felügyeletnek nemesak gondjai voltak, hanem kárpótoló örömei is. Így mingyárt a városban s a megérkezés melegiben nagy boldogsággal kellett látnom, hogy Lőrinc miképpen keresett meg egy lakatosmestert és hogy azzal a mesterral mily fortélyosan vétette fel magát inasnak. Volt azonban egy pont, egy kékszemű és hathatós, ahol a véleményünk nagyon megütközött. Ez pedig a mester ur tizenhat esztendő leánygyermeké volt, kire Lőrinc mingyárt úgy tekintett, mintha a mesterség alól már felszabadult volna és nem idegenkednék attól, hogy családot alapítson. Amikor én ezt láttam, mingyárt félrehúztam Lőrincet egy sarokba és így szóltam hozzá:

— Vigyázz, mert magosan van a gyümölcs!

Lőrinc hunyorított nekem és azt válaszolta:

— Jó, hogy magosan van, mert legalább nem akárki tudja leszakasztani!

Ennyiből is láttam, hogy nincs kivel beszélni. Hagytam tehát, hadd siessen a Lőrinc mellében a kicsi piros óra, sőt csöggessen is mindig, valahányszor látja a leányt. Hagytam azt is, hadd nyiljanak a mezei virágok és örömeük tarkaságával lakodalmat juttassanak eszébe a szerelmes fiúnak. A holdvilágot is hagytam egész nyáron keresztül, hadd tegye még csábosabbá fenn a fatetejében a gyümölcsöt és a kut mélyében az égi vágjakat.

Csak akkor szerettem volna szólani ismét, amikor észrevettem, hogy az első felhő megjelent a mester ur háza felett. De a szó már gyenge lett volna akkor, mint a szellő, amely kering csupán és sirdogál, mialatt új felhők tornyosulnak. Nem idéztem elé tehát semmi csetepatét, sem arra nem vetemedtem, hogy az emberiség bölcséivel nagy viharágyukat vontassak oda, hanem egyedül a villámhárítót vizsgáltam meg, hogy alkalomadtán jól vezesse a csapkodó villámokat. S jó, hogy idejében készen voltam ezzel, mert a második hónap végén, egy hétfői nap estefelé, hirtelen eltörött a mester ur keziben a reszelő. S abban a pillanatban rákiáltott Lőrincere, mint egy borzas oroszán:

— Most te következel!

Lőrincnek volt annyi esze, hogy rögtön kiugorjék a műhely ajtaján és onnét kérdezze meg szeliden:

— Vajjon nem volna kár?

A következő percben már a kutat kerülték ketten az udvaron. A nagy üldözésre kiugrott a leány is a házból s mire valami történhetett volna, már ott viritott az apjára borulva,